

Ey Sevgili

– Erdem Bozkurt · 07 Ağustos 2011

Sevgili,yeşil yosun,mavi deniz,
Günahkar şehir ve saat kulesi.
Sen ve ben bu şehirde bir hayaliz,
Bedenlerimiz sevdanın gölgesi.

Bir sevdaya adanmış açan her gül,
Ve gülün dikenindedir esrarı.
Siyah güle nerden vuruldu gönül?
Siyah gül ki,hâlâ çözülmedi sırrı.

Omuzların,gözlerin ve saçların,
Heykeltraşa ilham verir gibi.
Güzelliği saçındandır kadının,
İpeği kahrından öldürür gibi.

Gözleri aydınlık,gölgesinde nur,
Ey gönül sultanı,ruhumun eşi.,
Güneş sedasını kalbimde bulur,
Sen ki gölgene hapsettin güneşi.

Ölen aşıklar güzün gömülürmüş,
Ölmeyen aşkların mevsimiymiş bahar.
Leyla Mecnun'uyla kaç bahar görmüş?
Düşün,sana adadığım kaç mevsim var.

Dalga sesleri ve martı çığı,ı,
Bana gülen yüzünü hatırlatır.
Gök gürültüsü yırtar kulağımı,
Aşk;gürlemeden bir gönle yağmaktır.

Ömür çok çabuk bitiyor sevgili,
Mevsim hazan,gırileşti bulutlar.
Gel!Aşk celledının bükülsün beli,
Sevdana sürgün yaşanmaz bu kadar.

Œu bulutlar belki çıkmaz yarına,
Papatyalar,baharı müjdeledi.
Aldırmadın da kopan feryadıma,
Yuvasında bir güvercin titredi.

Hırçın gözlerle bakma ey sevgili,
Daha dinlemedin serenatımı.
Sevdamın cihanda bulunmaz emsali,
Serenatım ki,susturur sazımı.

Ve ben sevgili,srerim izini,
Beyaz martıların ığlıklarında.
Sana döndürür rotasız dümeni,
Azgın dalgalar teknemin altında.

Œimdi,ipek salar,o buđulu gözler,
Hesap versin titreyen yüređime.
O yürek ki,yokluđunla dans eder,
O yürek ki,ksmŒ kendi tenime.

Œah-ı Kelm